

Rättsfallssamlingen

Mål C-212/15

**ENEFI Energiahatékonysági Nyrt
mot
Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice (DGRFP) Brașov**

(begäran om förhandsavgörande från Tribunalul Mureș)

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Insolvensförfaranden – Förordning (EG) nr 1346/2000 – Artikel 4 – Verkningar enligt lagstiftningen i en medlemsstat på fordringar som inte har varit föremål för insolvensförfarandet – Förverkande av rättigheter – Fordrans karaktär av skattefordran – Saknar betydelse – Artikel 15 – Begreppet ’pågående rättegångar’ – Verkställighetsförfaranden – Omfattas inte”

Sammanfattning – Domstolens dom (femte avdelningen) av den 9 november 2016

1. *Civilrättsligt samarbete – Insolvensförfaranden – Förordning nr 1346/2000 – Tillämplig lagstiftning – Begrepp – Verkningar enligt lagstiftningen i en medlemsstat på fordringar som inte har varit föremål för insolvensförfarandet – Omfattas – Fordrans karaktär av skattefordran – Saknar betydelse*

(Rådets förordning nr 1346/2000, artikel 4)

2. *Civilrättsligt samarbete – Insolvensförfaranden – Förordning nr 1346/2000 – Förfaranderegler – Tidsfrist för att anmäla fordringar – Tillämpning av nationell rätt – Villkor – Iakttagande av likvärdighetsprincipen och effektivitetsprincipen*

(Rådets förordning nr 1346/2000)

3. *Civilrättsligt samarbete – Insolvensförfaranden – Förordning nr 1346/2000 – Verkan av ett insolvensförfarande på pågående rättegångar – Begreppet pågående rättegångar – Verkställighetsförfaranden – Omfattas inte*

(Rådets förordning nr 1346/2000, artiklarna 4.2 f och 15)

1. Artikel 4 i förordning nr 1346/2000 om insolvensförfaranden ska tolkas så, att dess tillämpningsområde omfattar bestämmelser i den interna rättsordningen i den medlemsstat i vilken ett insolvensförfarande inleds, i vilka det, med avseende på en borgenär som inte har deltagit i insolvensförfarandet, föreskrivs att rätten för vederbörande att göra gällande sin fordran förverkas eller att verkställigheten av en sådan fordran i en annan medlemsstat skjuts upp.

Det framgår nämligen av artikel 4.1 i förordning nr 1346/2000 att om inte annat föreskrivs i denna förordning ska lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds vara tillämplig (nedan kallad *lex fori concursus*). I artikel 4.2 i förordning nr 1346/2000, där de förhållanden som regleras av *lex fori concursus* räknas upp, nämns visserligen inte uttryckligen

borgenärer som inte har deltagit i insolvensförfarandet och därmed inte heller verkningarna av detta förfarande, eller av att det slutförs, på dessa borgenärs rättigheter, men det råder ändå inget tvivel om att dessa verkningar även de ska prövas mot bakgrund av nämnda lex fori concursus. En tolkning enligt vilken lex fori concursus bestämmer verkningarna av att ett insolvensförfarande slutförs, bland annat genom ackord, och borgenärernas rättigheter efter slutfört insolvensförfarande, men inte verkningarna på de rättigheter som borgenärer har som inte har deltagit i detta förfarande, kan nämligen allvarligt äventyra förfarandets effektivitet.

Enligt förordning nr 1346/2000 är det i princip tillåtet att föreskriva att icke anmälda fordringar förverkas och att förordningen därför, i än högre grad, även tillåter en bestämmelse i lex fori concursus som endast innebär att verkställigheten av dessa fordringar skjuts upp. Det saknar i det avseendet betydelse att den fordran som görs gällande genom utmätning i en annan medlemsstat än inledningsstaten är en skattefordran. Bestämmelserna i förordning nr 1346/2000 innebär nämligen inte att fordringar hos skattemyndigheter i en annan medlemsstat än inledningsstaten ska behandlas förmånligare, på så sätt att fordringarna skulle kunna bli föremål för ett verkställighetsförfarande även efter det att ett insolvensförfarande har inletts.

(se punkterna 17, 20, 22, 29, 36, 40 och 41 samt punkterna 1 och 2 i domslutet)

2. Eftersom förordning nr 1346/2000 inte harmoniserar fristerna inom vilka fordringar ska anmälas i de insolvensärenden som omfattas av dess tillämpningsområde, får – enligt principen om medlemsstaternas processuella autonomi – sådana föreskrivas i den inhemska rättsordningen i varje medlemsstat, under förutsättning att reglerna om detta varken är mindre förmånliga än dem som reglerar liknande situationer på vilka nationell rätt är tillämplig (likvärdighetsprincipen) eller medför att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen).

(se punkt 30)

3. Verkställighetsförfaranden omfattas inte av tillämpningsområdet för artikel 15 i förordning nr 1346/2000 om insolvensförfaranden. Denna bestämmelse ska nämligen läsas tillsammans med artikel 4.2 f i förordning nr 1346/2000 i vilken det görs åtskillnad mellan ”pågående rättegångar” och andra förfaranden som inletts av enskilda. Verkningarna av ett insolvensförfarande på andra förfaranden som inletts av enskilda än ”pågående rättegångar” regleras under alla omständigheter enbart av lex fori concursus. Verkställighetsförfaranden avseende en fordran ingår i denna sistnämnda kategori.

(se punkterna 32 och 35)